

Arrest

nr. 349 602 van 29 juli 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 7 november 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 oktober 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (oud).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet (oud).

Gelet op de beschikking van 8 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.02.2024 werd ingediend en op datum van 01.10.2024 werd geactualiseerd door :

*K., F. (N° R.N *)*

*Geboren te * op *.1984*

Wettelijk vertegenwoordiger van:

*M., S. (R.R. *)*

*Geboren op *.2021*

Nationaliteit: Marokko

*Adres: **

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op 18.12.2018 een aanvraag gezinshereniging indiende, in functie van haar zus met Spaanse nationaliteit. Deze aanvraag werd negatief afgesloten op 24.06.2019 en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 28.06.2019 diende betrokkene opnieuw een aanvraag gezinshereniging met haar zus in. Op basis hiervan werd zij op 10.01.2020 in het bezit gesteld van een F-kaart, geldig tot 28.12.2024. Echter, dit verblijfsrecht werd op 24.05.2022 ingetrokken (omdat er geen gezinscel meer is tussen betrokkene en haar zus) en bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 24.11.2022. Deze beslissing ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten.

*Betrokkene beroept zich op het feit dat zij geen banden meer zou hebben met haar land van herkomst. Echter, uit het administratief dossier blijkt het tegendeel. Uit haar Marokkaans paspoort, met nr. *, blijkt namelijk dat zij van 25.11.2020 tot 23.12.2020, van 19.08.2020 tot 05.09.2020 en van 16.01.2020 tot 02.02.2021 in Marokko verbleef. Met andere woorden, zes dagen na de aflevering van haar F-kaart, ging betrokkene al op reis naar Marokko. Haar paspoort bevat eveneens een inreisstempel Marokko dd. 25.09.2021. Het is dan ook niet geloofwaardig dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers meer dan dertig jaar in Marokko en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Betrokkene wijst er verder op dat zij de lange reis naar Marokko zou moeten maken met beperkte financiële middelen wat het voor haar praktisch bijzonder moeilijk zou maken om de reis en het verblijf in Marokko te regelen. Het staat betrokkene vrij om voor haar terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niet over voldoende financiële middelen zou beschikken niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.*

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar zoon in België is geboren en enkel België zou kennen als zijn vaderland. Hij zou perfect Nederlands spreken maar slechts beperkt Arabisch. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat haar driejarige zoon geen enkele band met Marokko heeft, noch dat hij een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat hij in Marokko zijn leerplicht niet zouden opstarten. Hoewel haar zoon niet in Marokko is geboren, heeft hij wel via zijn ouders een band met Marokko. Zowel zijn moeder als zijn vader hebben immers de Marokkaanse nationaliteit en zijn in Marokko geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekster haar zoon tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal en cultuur hebben bijgebracht. Haar zoon is ook nog maar drie jaar zodat redelijkerwijs aangenomen kan worden dat hij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en het onderwijs in het land van herkomst beschikt.

Betrokkene beroept zich op de scholing van haar zoon. Echter, we merken op dat haar zoon de leerplichtige leeftijd nog niet bereikt heeft (dit zal pas gebeuren op 01.09.2026) en geen enkel schoolattest voorlegt, maar zich beperkt tot het voorleggen van schoolfacturen. Het feit dat haar kind hier naar de kleuterschool gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de scholing van het kind steeds plaats vond in

illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het mevrouw zelf is die de belangen van het kind heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Gelet op de nog jonge leeftijd van haar zoon (met name drie jaar), kan er redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat hij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal waarvan hij trouwens al minstens noties heeft en onderwijs in het land van herkomst beschikt (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk).

Betrokkene beroept zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3, artikel 4, artikel 9, artikel 24 en artikel 28. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoeker de rechtstreekse schending van deze artikels van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van haar kind schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Betrokkene wordt niet gescheiden van haar zoon en haar zoon wordt niet gescheiden van zijn vader (die niet over enig verblijfsrecht in België beschikt en er dus voor kan kiezen om samen met zijn zoon terug te keren naar Marokko), zodat er geen sprake is van een schending van artikel 9. Inzake art. 28 van het Kinderrechtenverdrag, dient gesteld dat het recht op onderwijs niet ontegensprekend wordt bij een terugkeer. Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet kan verkregen worden in het land van herkomst. Met betrekking tot artikel 24 merken we op dat betrokkene niet aantoont dat haar zoon in Marokko geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg en dat hij daar niet de grootst mogelijke mate van gezondheid zou kunnen genieten en toegang zou hebben tot de voorzieningen voor de behandeling van ziekte en het herstel van de gezondheid. Dit geldt tevens voor artikel 4 van dit verdrag: betrokkene toont niet aan dat haar zoon in Marokko zijn economische, sociale en culturele rechten niet in de ruimst mogelijke mate zou kunnen verwezenlijken.

Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat een tijdelijke terugkeer het hoger belang van haar zoon zou schaden. Haar zoon is nog erg jong, met name drie jaar. Op die leeftijd zijn de belangrijkste zorgfiguren de ouders, in casu de moeder, van wie hij niet gescheiden wordt. We merken hierbij dat zijn vader niet over enig verblijfsrecht in België beschikt noch een aanvraag 9bis indiende, waaruit redelijkerwijs afgeleid kan worden dat er in zijn hoofdte geen buitengewone omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer naar Marokko bijzonder moeilijk maken en hij er dus voor kan kiezen om zijn zoon te vergezellen. Uit de voorgelegde stukken blijkt niet dat het kind hier buiten zijn kerngezin hechte sociale banden opbouwde. Wat scholing betreft merken we op dat zijn zoon pas leerplichtig zal worden op 01.09.2026 en hier nog geen jaar kleuteronderwijs volgt. Gezien zijn jonge leeftijd kan er redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat hij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal waarvan hij trouwens al minstens noties heeft en onderwijs in het land van herkomst beschikt. Betrokkene toont niet aan dat haar zoon in het land van herkomst niet in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van zijn ouders en opgenomen binnen zijn ruimer familiaal kader, kan opgroeien.

De verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het Handvest, zoals gesteld in artikel 51, is evenwel enkel van toepassing in zoverre Unierecht ten uitvoer wordt gelegd, wat het geval is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, § 21), zodat er een aanknopingspunt met het Unierecht dient te zijn, terwijl huidige beslissing, die genomen wordt in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen omzetting vormt of toepassing is van Unierecht, noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht (zie infra), niet valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht (cf. HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, §§ 22-23). Bijgevolg is het Handvest in deze niet van toepassing. (RVV, arrest nr 246626 van 22 december 2020)

Betrokkene beroept zich op een schending van artikel 8 EVRM waarbij ze er op wijst dat zij geen relatie meer heeft met de vader van haar zoon en dat de relaties tussen ouders en kinderen altijd onder het begrip gezinsleven zou vallen. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of

consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat er sprake is van dergelijke nauwe banden die zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene inderdaad familieleden heeft op het Belgische grondgebied, met name haar minderjarige oudste zoon, de vader van haar jongste zoon (in dossier *) en haar zus die over verblijfsrecht in België beschikt. Echter, zowel haar oudste zoon als de vader van haar jongste zoon beschikken niet over enig verblijfsrecht. Deze gezinsleden beschikken eveneens over de Marokkaanse nationaliteit en kunnen er dus voor kiezen om samen met betrokkene terug te keren naar Marokko om daar hun gezinsleven verder te zetten. Uit het administratief dossier blijkt niet dat er sprake is van onoverkomelijke hinderpalen om hun gezinsleven in Marokko verder te zetten. Wat haar zus betreft, betrokkene woont niet samen met dit familielid waardoor er dus geen sprake is van een gezinscel. Evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van dit gezinslid aangetoond. Daarnaast mag redelijkerwijs aangenomen worden dat betrokkene nog hechte banden heeft met Marokko. Uit haar Marokkaans paspoort, met nr. *, blijkt namelijk dat zij van 25.11.2020 tot 23.12.2020, van 19.08.2020 tot 05.09.2020 en van 16.01.2020 tot 02.02.2021 in Marokko verbleef. Met andere woorden, zes dagen na de aflevering van haar F-kaart, ging betrokkene al op reis naar Marokko. Haar paspoort bevat eveneens een inreisstempel Marokko dd. 25.09.2021. Hieruit blijkt dat betrokkene, ondanks haar verblijf in België sinds 2018, wel degelijk nog banden heeft met Marokko. Gezien haar legale verblijf van 28.06.2019 tot 24.11.2022 mag aangenomen worden dat betrokkene wel degelijk banden heeft opgebouwd in België, niettegenstaande zij hiervan zeer weinig bewijzen voorlegt bij huidige aanvraag 9bis. Wij merken echter op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).'

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij opnieuw zwanger zou zijn. Echter, bij huidige aanvraag 9bis legt betrokkene hiervan geen enkel bewijs voor. Het administratief dossier bevat wel een doorverwijsbrief dd. 06.06.2023 van dr. O. waarin gesteld wordt: 'subjectief: zwanger acht weken'. Dit is echter geen zwangerschapsattest noch een objectieve vaststelling van zwangerschap maar enkel een doorverwijzing om dit verder te laten onderzoeken. Betrokkene heeft nagelaten haar dossier te actualiseren met de resultaten van dit onderzoek noch met een eventuele geboorteakte. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Verwijzing naar beslissingen tot verblijfsmachtiging van "gelijkaardige dossiers" en het invoeren van het gelijkheidsbeginsel vormt geen uitzonderlijke omstandigheid. Het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog zijn met degene waaraan zij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsmachtiging hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsmachtiging voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een aanvraag tot verblijfsmachtiging individueel onderzocht. Betrokkene verwijst in dit kader naar het arrest van de RVV nr 181.193 van 24 januari 2017. Echter, de hier aangehaalde situatie is niet vergelijkbaar met de situatie van betrokkene. In casu is haar zoon slechts drie jaar oud en heeft hij de leerplichtige leeftijd nog niet bereikt (dit zal pas gebeuren op 01.09.2026). Haar zoon gaat hier dus enkel naar het kleuteronderwijs en dit nog maar zeer kort. Er is dan ook geen sprake van een kind dat al heel zijn leven in België schoolloopt en het alfabet van zijn land van herkomst niet kent. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op de zogenaamde 'omzendbrief Turtelboom'. Echter deze omzendbrief werd integraal overgenomen door de instructies Wathélet. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

Betrokkene haalt aan dat zij door een terugkeer haar werkbelofte zou verliezen evenals haar bijzondere sociale en affectieve banden en haar professionele relaties. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om bovendien niet dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat zij tijdens haar verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te concretiseren op welke wijze haar integratie haar dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag. (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019). Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij alhier wenst te werken, dient zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op haar elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019).

Betrokkene beroept zich op artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures van de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Deze richtlijn stelt dat de lidstaten in schrijnende gevallen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een verblijfsvergunning kunnen geven. Deze richtlijn bestaat reeds in de Belgische wetgeving via artikel 9bis. We stellen verder vast dat de terugkeerlijn enkel van toepassing is bij terugkeerprocedures en terugkeerbesluiten. In casu betreft het evenwel een aanvraag tot een verblijfsvergunning op grond van een louter nationale bepaling. Het voormelde artikel 6.4 verplicht lidstaten aldus niet tot het verlenen van verblijfsvergunningen aan illegaal verblijvende derdelanders (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, Mahdi, pt. 89), maar bepaalt enkel dat lopende terugkeerprocedures worden beëindigd en al uitgevaardigde terugkeerbesluiten of verwijderingsbesluiten moeten worden ingetrokken of geschorst wanneer een lidstaat beslist om een illegaal verblijvende derdelander een verblijfsvergunning te verlenen. Met andere woorden, dit artikel schetst enkel de verhouding tussen een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf die wordt verleend aan een derdelander enerzijds en een terugkeerbesluit anderzijds. De mogelijkheid om aan illegaal verblijvende derdelanders al dan niet een verblijfsvergunning te verlenen, is daarentegen een bevoegdheid waarin enkel de lidstaten regelgevend optreden. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet is dus een louter nationale bepaling die geen omzetting vormt van secundair Unierecht (RVV, arrest nr 265731 van 17.12.2021). Betrokkene toont echter niet aan dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevindt.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar zou betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid en dat er geen sprake is van enige manifeste of opzettelijke fraude, nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2018 in België zou verblijven, dat zij dus al bijna zes jaar ononderbroken in België zou verblijven, dat zij een absolute wil om te werken zou hebben, dat zij haar werkbereidheid zou aantonen, dat zij onmiddellijk aan de slag zou kunnen, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat zij bijzondere banden met België opgebouwd zou hebben, dat zij Nederlandse lessen gevolgd zou hebben, dat zij haar attest van inburgering behaald zou hebben, dat zij een uitgebreide vrienden-en kennissenkring opgebouwd zou hebben, dat zij reeds bepaalde bekwaamheden verworven zou hebben, dat zij ondertussen goed Nederlands zou spreken, dat zij zeer actief zou zijn, dat zij haar steentje zou willen bijdragen aan de Belgische maatschappij, dat er sprake zou zijn van een bijzondere sociale, culturele en maatschappelijk relevante integratie, dat zij verschillende foto's voorlegt evenals facturen van school en kinderopvang, loonfiches, haar arbeidsovereenkomst, inschrijvingsformulieren Nederlandse taallessen, haar inburgeringscontract, haar resultaat maatschappelijke oriëntatie, vier deelcertificaten Nederlands, een verklaring van haar zus en één andere getuigenverklaring) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel luidt als volgt:

"EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 9bis en 62 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van de zorgvuldigheidsplicht. Schending van artikel 6.4. van Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Schending van artikel 3, 24 en 28 van het Kinderrechtenverdrag. Schending van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de EU. Schending van artikel 8 EVRM. Schending van het proportionaliteits- en gelijkheidsbeginsel.

Eerste onderdeel,

De kernredenering van de bestreden beslissing is dat verzoekster gepoogd heeft de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen en dat zij zich genesteld heeft in niet legaal verblijf en haar kind op die manier geschaad heeft.

Om dit te illustreren besteedt de bestreden beslissing diverse paragrafen aan een opsomming van de door verzoekster gevoerde procedure.

Deze motieven hebben geen uitstaans met het te beoordelen criterium, met name zijn er op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en van de beslissing (in casu 2023-2024) buitengewone omstandigheden die maken dat verzoekster de machtiging niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats van verzoekster.

De bestreden beslissing maakt deze beoordeling niet, maar wijst de buitengewone omstandigheden gewoonweg af omdat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor haar lang verblijf in België.

Het door de Raad van State bij arrest van 9 april 1998 ontwikkelde criterium en dat door verzoeksters in de aanvraag is geciteerd stelt dat buitengewone omstandigheden 'omstandigheden zijn die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.' Dat het bijzonder moeilijk is om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen volstaat als criterium.

Er moet geoordeeld worden of de concrete toestand van verzoekster anno 2023-2024 dermate is dat deze buitengewone omstandigheden uitmaakt dat zij de aanvraag niet of bijzonder moeilijk in haar land van herkomst, in casu Marokko bij de voor dit land bevoegde diplomatieke post, kan indienen.

In die zin dient de reële situatie van verzoekster beoordeeld te worden, volledig te buiten gelaten of zij hiervoor zelf een verantwoordelijkheid draagt, of hoe groot die verantwoordelijkheid ook is.

Dat verzoekster het lange verblijf, dat zij volledig geïntegreerd is, zelf in de hand heeft gewerkt, is niet terzake. In essentie dient de toestand geobjectiveerd te worden naar de reële mogelijkheden van verzoekster om de aanvraag in Marokko te kunnen doen. Dit heeft op zich niets te maken met haar handelwijze in België; het gaat er om dat zij, welke ook haar verantwoordelijkheid hiervoor is, zeer lange tijd in België is, met alle gevolgen van dien. Los van wie hiervoor verantwoordelijk is, zijn deze gevolgen reëel, met name dat zij normaal gesproken niet meer terug kan naar haar land van herkomst om daar de aanvraag te doen.

Bijzondere omstandigheid is dat verzoekster een geruime periode over legaal verblijf beschikt heeft en dat zij nog steeds intensieve banden met haar zus onderhoudt.

Een tweede aspect bij die beoordeling is dat het geheel van omstandigheden in overweging moet worden genomen bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden, en het niet volstaat de onderdelen ieder op zich en geïsoleerd van elkaar af te wijzen. Het redelijkheidsbeginsel vereist dergelijke beoordeling van de gehele situatie van het gezin.

In dat kader wordt ook gewezen op de schending van het gelijkheidsbeginsel. Het is verzoekster bekend dat diverse families die in gelijkaardige situaties vertoeven wel bij toepassing van artikel 9bis vreemdelingenwet werden geregulariseerd, ook families die, zoals verzoekster, minderjarige schoolgaande kinderen hebben. Het gaat dan inzonderheid over families die langer dan 5 jaar in het land verblijven, die hier schoolgaande kinderen hebben en waarvan wordt aangetoond dat de ouders of één van hen perfect in staat is om door arbeid in het onderhoud van de familie te voorzien.

Het gaat overigens om een criterium dat informeel gekend is. Waarom dit dan voor bepaalde families wel, en voor andere in een vergelijkbare situatie niet wordt toegepast, is minstens onduidelijk, maar het is niet redelijk en het schendt het gelijkheidsbeginsel.

Verwerende partij heeft verder in deze lijn een discretionaire bevoegdheid, maar dit houdt niet in dat naar goeddunken criteria die in tientallen dossiers werden gehanteerd, thans zonder meer naast zich kunnen neergelegd worden. De discretionaire bevoegdheid houdt precies in dat de overheid haar eigen beleidslijn aanhoudt en niet naar willekeur kan aanpassen naargelang de zaak die voorligt.

Meer concreet had verzoekster in haar aanvraag gewezen op ondermeer de criteria lang verblijf, werkbereidheid, integratie, in België geboren kind, schoolgaand kind ... die in diverse andere dossiers een basis vormden voor ontvankelijkheids- en gegrondverklaring van een aanvraag op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet.

Het is gekend dat verwerende partij in het recente verleden is overgegaan en nog overgaat tot het geven van een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet aan gezinnen met kinderen die in een gelijkaardige situatie als verzoekster is...

Het gelijkheids-, zorgvuldigheids- en redelijkheidsprincipe vereisen dat de overheid in gelijkaardige situaties gelijklopende beslissingen neemt; zo niet is er sprake van willekeur en schending van het gelijkheidsbeginsel.

In casu werden deze principes door de bestreden beslissing niet gerespecteerd.

Het gegeven dat verwerende partij terzake het beoordelen van buitengewone omstandigheden een discretionaire bevoegdheid heeft, kan niet voor gevolg hebben dat er willekeurig wordt beslist en dat het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden.

Tweede onderdeel,

Verzoekster had als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België te kunnen doen, de situatie van haar minderjarig kind ingeroepen. Verzoekster heeft in feite drie minderjarige kinderen in België.

De bestreden beslissing geeft in dat kader motieven die geen uitstaans hebben met de beoordeling van buitengewone omstandigheden of die onjuist zijn: 'Er mag dan ook van worden uitgegaan dat betrokkene haar kind tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal en cultuur hebben bijgebracht', ...

Deze motieven worden in alle ernst in de beslissing opgenomen. Zij hebben geen verband met de beoordeling van de buitengewone omstandigheden, daar vermelde motieven niet uitgaan van een tijdelijke terugkeer van verzoeksters naar Marokko, maar duidelijk van een definitieve terugkeer naar Marokko.

Deze motieven maken wel duidelijk dat de onderliggende redenering in de bestreden beslissing is dat verzoekster geen verblijf kan krijgen in België, en de facto wordt het begrip buitengewone omstandigheden dat betrekking heeft op louter tijdelijke terugkeer aangewend om in feite een definitieve terugkeer te motiveren.

Op zich is dergelijke niet afdoende motivering voldoende om de beslissing te vernietigen daar het begrip buitengewone omstandigheden op een willekeurige wijze in strijd met de wettelijke context van artikel 9bis vreemdelingenwet ingevuld is.

Derde onderdeel,

Verzoekster had specifieke motieven ingeroepen waarom zij de aanvraag niet in Marokko konden doen.

Het ging om een geheel van argumenten: lang verblijf in België, in België uitgebouwd privé- en familieleven, in België geboren kind, dat het kind in België schoolloopt en een terugkeer om in Marokko de aanvraag te doen zijn schoolloopbaan ernstig zou hypothekeren.

Verzoekster merkt in eerste instantie op dat voor het beoordelen van de buitengewone omstandigheden het geheel van de ingebrachte motieven in overweging moet worden genomen, en dit in hun samenhang en hun versterkende waarde.

De beslissing doet dit niet en overweegt elk argument op zich zonder het geheel voor ogen te houden.

Vierde onderdeel,

Het kind kent, gelet op zijn jonge leeftijd, enkel België als thuisland.

Verzoekster had opgeworpen dat het Kinderrechtenverdrag en met name de artikels 3, 4, 9, 24 en 28 ervan dienden gerespecteerd te worden en dat bij 'die redelijke overweging de proportionaliteit in acht diende te worden genomen', en het buiten proportie is de aanvraag in Marokko te moeten gaan doen.

Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag bepaalt dat bij elke maatregel de belangen van het kind de eerste overweging vormen. Dit is duidelijk niet het geval.

Artikel 28 erkent het recht op onderwijs. Ook dit element is niet afdoend, minstens niet met een correcte motivering, betrokken in de beslissing.

De bestreden beslissing is in haar motivering ook voor wat het kind betreft niet uitgegaan van een tijdelijke terugkeer, maar van een definitieve terugkeer. Dit blijkt uit het gegeven dat het recht op scholing van het kind principieel niet wordt aanvaard omdat hij zijn onderwijs in België gekregen heeft in illegaal verblijf en doordat de ouders zich genesteld hebben in België. De beslissing gaat dus niet uit van het recht op onderwijs van het kind, maar van het feit dat hij hier in feite niet of nooit had mogen zijn, en in feite geen 'recht op onderwijs' heeft kunnen opbouwen.

De bestreden beslissing maakt verder geen faire proportionaliteitsafweging tussen de belangen van de staat enerzijds en de belangen van verzoeksters en hun kind, anderzijds, en motiveert in louter algemene termen:

Alleszins wordt het belang van het kind niet als 'eerste overweging' genomen, hoewel dit de vereiste is van artikel 3.1 van het Kinderrechtenverdrag.

Vijfde onderdeel,

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing stelt zijn de door verzoekster in de aanvraag 9bis vreemdelingenwet 'overige aangehaalde elementen' tot de gegrondheid behoren en in deze fase niet kunnen behandeld worden.

Verzoekster heeft overigens deze elementen ten gronde, ook in het onderdeel 'ontvankelijkheid', aangehaald, maar zij werden ten gronde nog verder inhoudelijk ontwikkeld. Maar de elementen van lang verblijf, in België schoolgaand kind, vestiging van het centrum van hun belangen in België, ... werden reeds uitdrukkelijk aangehaald in het onderdeel 'ontvankelijkheid'.

Bovendien sloeg ondermeer de verwijzing in de aanvang van de aanvraag artikel 9bis vreemdelingenwet naar artikel 6.4. van de Richtlijn zowel op het onderdeel ontvankelijkheid als op het onderdeel gegrondheid, zoals hoger ook reeds aangehaald.

Deze elementen konden dan ook niet miskend worden door ze af te doen als 'overige elementen' die enkel betrekking zouden hebben ten gronde.

In tegenstelling tot wat de beslissing stelt diende er wel 'te worden ingegaan' op deze elementen.

Zesde onderdeel,

Verzoekster had bij de aanvraag een groot aantal stukken gevoegd met betrekking tot integratie en toekomstperspectief; de beslissing houdt hiermee geen enkele rekening in het kader van de beoordeling van de buitengewone omstandigheden. Alle voorgebrachte stukken moeten bij de beoordeling betrokken worden. Dit is niet het geval. Op zich is dit een reden van schending van de motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting op zich, en in samenlezing met artikel 9bis vreemdelingenwet.

Zevende onderdeel,

Verzoekster had onder de rubriek 2.B inzake de ontvankelijkheid gesteld het geheel van omstandigheden uiteengezet.

De bestreden beslissing maakt nergens een beoordeling van 'het geheel van omstandigheden', zoals deze ontwikkeld werden in de aanvraag, en zoals ook uitdrukkelijk in de aanvraag vooropgesteld en gevraagd. De beslissing maakt afzonderlijke motiveringen in verband met doorlopen procedure, (on)mogelijkheid aanvraag te doen in land van herkomst, kind, gezins- en privéleven, maar maakt geen beoordeling van het geheel en de samenhang van deze omstandigheden om te oordelen over het bestaan van buitengewone omstandigheden. De beslissing antwoordt niet op dit argument van verzoekster. De beslissing schendt de motiveringsverplichting.

De beslissing schendt de motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsverplichting op zich, en in samenlezing met artikel 9bis vreemdelingenwet."

2.1.2. Artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) schrijft voor dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België, op grond van artikel 9bis van dezelfde wet.

De 'buitengewone omstandigheden' zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Ze moeten klaar en duidelijk worden aangereikt in het kader van de aanvraag, nu de aanvrager de bewijslast draagt.

De aanvraag wordt, zoals thans het geval is, onontvankelijk verklaard indien geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond.

Bij de beoordeling van de vraag of de verwerende partij op deugdelijke wijze tot deze vaststelling kon komen, kan geen rekening worden gehouden met elementen die niet reeds in het kader van de aanvraag werden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zich immers plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

2.1.3. Verzoekster betoogt in een eerste middelonderdeel dat de kernredenering van de bestreden beslissing is dat zij heeft gepoogd de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen en zij zich heeft genesteld in illegaal verblijf en daardoor haar kind heeft geschaad. Om dit te illustreren besteedt de bestreden beslissing diverse paragrafen aan een opsomming van de door haar gevoerde procedure, zo stelt zij. Nochtans moet enkel worden beoordeeld of haar concrete toestand van die aard is dat ze de aanvraag niet of bijzonder moeilijk in haar land van herkomst kan indienen, los van de vraag of zij hiervoor zelf de verantwoordelijkheid draagt.

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij betoogt dat de buitengewone omstandigheden worden afgewezen alleen omdat zij zelf verantwoordelijk is voor haar lang verblijf in België. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing op één punt inderdaad wordt gewezen op haar eigen verantwoordelijkheid, met name daar waar wordt gemotiveerd over de scholing van haar kind (*"Bovendien dient er op gewezen te worden dat de scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het mevrouw zelf is die de belangen van het kind heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf."*). Echter, deze zinsnede is in wezen overtoollig, nu verder is nagegaan of het kind scholing kan krijgen in het land van herkomst, wat het geval blijkt, zodat dit element niet als een buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard.

Waar verzoekster verwijst naar “de bijzondere omstandigheid dat [zij] een geruime periode over legaal verblijf beschikt heeft en dat zij nog steeds intensieve banden met haar zus onderhoudt”, moet erop worden gewezen dat zij ten eerste niet aantoonde dat ten onrechte werd vastgesteld dat haar verblijfsrecht reeds op 24 mei 2022 werd ingetrokken omdat er geen gezinscel meer bestond tussen verzoekster en haar zus. Ten tweede wordt verder in de bestreden beslissing, wat de beoordeling van artikel 8 van het EVRM betreft, herhaald dat er geen gezinscel tussen beiden bestaat, dat er geen samenwoning is en geen bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond. Verzoekster laat deze vaststellingen ongemoeid, en toont dus niet aan dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij van 10 januari 2020 tot 24 mei 2025 een F-kaart had in functie van de aanwezigheid van haar zus met wie zij ook nu nog banden zou onderhouden.

Verder toont verzoekster niet aan dat en hoe de verwijzing naar haar verblijfsrechtelijke anteceden ten het onderzoek naar de buitengewone omstandigheden in de weg zou hebben gestaan.

Verzoekster betoogt voorts dat het haar bekend is dat diverse families die langer dan 5 jaar in het land verblijven en die minderjarige schoolkinderen hebben zoals zijzelf en waarvan wordt aangetoond dat de ouders of één van hen in staat is om door arbeid in het onderhoud van de familie te voorzien, wel via de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden geregulariseerd. Het gaat om een criterium dat informeel gekend is, zo stelt zij nog en de discretionaire bevoegdheid die de verwerende partij heeft houdt in dat zij haar eigen beleidslijn aanhoudt en willekeur uitsluit. Zo niet is er een schending van het gelijkheids-, zorgvuldigheids- en redelijkheidsprincipe.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing heeft gemotiveerd waarom dit argument, dat verzoekster ook reeds in haar aanvraag had aangehaald, niet kan worden aanvaard. In essentie werd hierover gesteld dat elk dossier individueel wordt onderzocht, dat het aan verzoekster is om overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is en dat de door verzoekster aangehaalde situatie niet vergelijkbaar is met de hare om de volgende redenen:

“In casu is haar zoon slechts drie jaar oud en heeft hij de leerplichtige leeftijd nog niet bereikt (dit zal pas gebeuren op 01.09.2026). Haar zoon gaat hier dus enkel naar het kleuteronderwijs en dit nog maar zeer kort. Er is dan ook geen sprake van een kind dat al heel zijn leven in België schoolloopt en het alfabet van zijn land van herkomst niet kent. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Verzoekster brengt geen concrete argumenten bij waaruit kan worden afgeleid dat deze beoordeling in strijd is met het gelijkheidsbeginsel. Zoals de verwerende partij terecht heeft gesteld, kan er slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aan toont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. De verwerende partij heeft verder duidelijk aangegeven waarom hieraan niet is voldaan en verzoekster slaagt er niet in dat te ontcrachten anders dan met beweringen. Het geviseerde motief blijft derhalve onverminderd overeind. Aangezien verzoekster de aangevoerde schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel hier rechtstreeks verbindt aan een these die niet wordt aangetoond, kunnen ook deze vermeende schendingen niet worden aangenomen.

In het tweede middelonderdeel betoogt verzoekster dat de motieven van de bestreden beslissing geen verband houden met de beoordeling van de buitengewone omstandigheden en de tijdelijke terugkeer met het oog op het indienen van een aanvraag, maar duidelijk uitgaan van een definitieve terugkeer naar Marokko. Dit is in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad is niet overtuigd. Het enige concrete voorbeeld dat verzoekster aanhaalt - met name dat wordt gesteld dat er van uit mag worden gegaan dat zij haar kind tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal en cultuur heeft bijgebracht - moet in zijn volledigheid worden gelezen:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat haar zoon in België is geboren en enkel België zou kennen als zijn vaderland. Hij zou perfect Nederlands spreken maar slechts beperkt Arabisch. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat haar driejarige zoon geen enkele band met Marokko heeft, noch dat hij een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat hij in Marokko zijn leerplicht niet zouden opstarten. Hoewel haar zoon niet in Marokko is geboren, heeft hij wel via zijn ouders een band met Marokko. Zowel zijn moeder als zijn vader hebben immers de Marokkaanse nationaliteit en zijn in Marokko geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekster haar zoon tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal en cultuur hebben bijgebracht. Haar zoon is ook nog maar drie jaar zodat redelijkerwijs aangenomen kan worden dat hij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en het onderwijs in het land van herkomst beschikt.”

De zinsnede die verzoekster aanhaalt past dus in de beoordeling van de vraag of haar minderjarig kind zich voldoende kan aanpassen aan de taal en het onderwijs in het land van herkomst zodat het daar naar school kan gaan. Aangezien de verwerende partij van oordeel is dat dat het geval is, wordt geoordeeld dat dit element de tijdelijke terugkeer naar Marokko met het oog op het indienen van de machtigingsaanvraag niet bijzonder moeilijk maakt. Uit de motivering kan, in strijd met wat verzoekster wil doen gelden, niet worden afgeleid dat wordt uitgegaan van een definitieve terugkeer in plaats van een tijdelijke. Evenmin kan er enige voorafname uit worden afgeleid voor wat betreft de beslissing die zal worden genomen over de grond van de aanvraag. Dat het begrip buitengewone omstandigheden wordt ingevuld op een wijze die strijdig is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, is niet aangetoond.

Verzoekster voelt zich voorts gegriefd door de motivering in fine van de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2018 in België zou verblijven, dat zij dus al bijna zes jaar ononderbroken in België zou verblijven, dat zij een absolute wil om te werken zou hebben, dat zij haar werkbereidheid zou aantonen, dat zij onmiddellijk aan de slag zou kunnen, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat zij bijzondere banden met België opgebouwd zou hebben, dat zij Nederlandse lessen gevolgd zou hebben, dat zij haar attest van inburgering behaald zou hebben, dat zij een uitgebreide vrienden-en kennissenkring opgebouwd zou hebben, dat zij reeds bepaalde bekwaamheden verworven zou hebben, dat zij ondertussen goed Nederlands zou spreken, dat zij zeer actief zou zijn, dat zij haar steentje zou willen bijdragen aan de Belgische maatschappij, dat er sprake zou zijn van een bijzondere sociale, culturele en maatschappelijk relevante integratie, dat zij verschillende foto’s voorlegt evenals facturen van school en kinderopvang, loonfiches, haar arbeidsovereenkomst, inschrijvingsformulieren Nederlandse taallessen, haar inburgeringscontract, haar resultaat maatschappelijke oriëntatie, vier deelcertificaten Nederlands, een verklaring van haar zus en één andere getuigenverklaring) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

In het vijfde middelonderdeel betoogt zij dat ze deze elementen ook had aangevoerd in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag. In het zesde middelonderdeel betoogt zij dat zij een groot aantal stukken had gevoegd met betrekking tot integratie en toekomstperspectief, en dat hiermee geen rekening wordt gehouden in het kader van de beoordeling van de buitengewone omstandigheden. Dit is een schending van de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht, in samenlezing met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zo stelt zij.

De Raad stelt vast dat de hiervoor geciteerde passage in wezen de conclusie is van wat eraan voorafgaat. Immers, de verwerende partij heeft eerder onderzocht of het privéleven van verzoekster - doelend op haar netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties (EHRM 9 oktober 2009 Slivenko/Letland (GK), § 96) - van die aard is dat een tijdelijke terugkeer om haar aanvraag in te dienen een schending zou in houden van artikel 8 van het EVRM, quod non. Verder wordt in de bestreden beslissing ook gemotiveerd dat de elementen van lang verblijf en integratie slechts worden aanvaard als buitengewone omstandigheden wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld die door een terugkeer zouden worden verbroken, quod non in casu. Ook heeft de verwerende partij vastgesteld dat verzoekster had aangehaald dat zij door een terugkeer haar werkbelofte zou verliezen evenals haar bijzondere sociale en affectieve banden en haar professionele relaties, maar dat zij dat niet heeft aangetoond, dat een terugkeer voor het indienen van een aanvraag niet impliceert dat haar banden met België zouden teloorgaan of dat gegevens die wijzen op integratie plots niet langer zouden bestaan en dat zij niet heeft geconcretiseerd op welke wijze haar integratie haar zou verhinderen om terug te keren naar het land van herkomst voor het indienen van een aanvraag. Verder is ook gesteld dat indien verzoekster een verblijfsvergunning wenst om hier te werken, zij de nodige vergunningen moet aanvragen via de geijkte weg. Tot slot heeft de verwerende partij ook uitvoerig gemotiveerd waarom niet aannemelijk is gemaakt dat een tijdelijke terugkeer het hoger belang van haar zoon zou schaden.

Het vijfde en zesde middelonderdeel kunnen dus niet worden aangenomen. Het is immers noch onwettig, noch kennelijk onredelijk om, na dit allemaal te hebben beoordeeld en vast te stellen dat niet is aangetoond waarom een tijdelijke terugkeer met het oog op het indienen van een aanvraag niet mogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn, vast te stellen dat de elementen van het privéleven en de stavingsstukken die daartoe werden aangebracht niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend, maar behoren tot de gegrondheid ervan. Het standpunt van de verwerende partij is bovendien in lijn met de rechtspraak van de Raad van State luidens dewelke omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve

niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoekster moet dus met concrete argumenten aantonen dat daar in haar geval anders over moet worden gedacht.

In een vierde middelonderdeel stelt verzoekster de schending van de door haar ingeroepen bepalingen van het Internationaal Kinderrechtenverdrag aan de kaak. Zij stelt dat geen faire proportionaliteitsafweging werd gedaan tussen belangen van de staat enerzijds en haar belangen en dat van haar kind anderzijds, dat hierover louter in algemene termen wordt gemotiveerd en dat het hoger belang van het kind niet als eerste overweging wordt vooropgesteld. Ook het recht op onderwijs is niet afdoende, minstens niet correct gemotiveerd.

In de mate dat verzoekster opnieuw betoogt dat niet wordt uitgegaan van een tijdelijke terugkeer, maar van een definitieve, werd hiervoor al vastgesteld dat zij dat niet aannemelijk heeft gemaakt.

Evenmin toont zij aan dat het recht op onderwijs principieel niet wordt aanvaard doordat het kind onderwijs heeft gekregen in illegaal verblijf. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt immers dat de verwerende partij heeft vastgesteld dat

- er mag van worden uitgegaan dat verzoekster haar zoon van drie jaar, die nog niet leerplichtig is, tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal en cultuur heeft bijgebracht zodat redelijkerwijs aangenomen kan worden dat hij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en het onderwijs in het land van herkomst beschikt.

- betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden;

- de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur vereist die niet in het land van herkomst te vinden is.

Verzoekster weerlegt deze motieven niet. Voor zover er van moet worden uitgegaan dat zij de wens heeft om haar zoon in België onderwijs te laten volgen, wijst de Raad erop dat het recht op onderwijs geen absoluut recht is (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 136 e.v) en geen algemene verplichting oplegt om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Aangezien verzoekster niet aantoont dat haar kind niet zou kunnen worden geschoold in het land van herkomst tijdens de periode waarin zij de behandeling van de aanvraag afwacht, blijft de kern van het recht op onderwijs onaangetast.

In zoverre verzoekster in het kader van dit middelonderdeel zonder meer poneert dat het belang van het kind niet als eerste overweging wordt genomen hoewel dit wordt vereist door artikel 3.1 van het Kinderrechtenverdrag en dat de proportionaliteitsafweging tussen de belangen van de staat enerzijds en deze van haarzelf en haar kind anderzijds, kan de Raad alleen maar vaststellen dat zij dat in dit middelonderdeel niet onderbouwt met een concrete toelichting, terwijl uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat werd gemotiveerd over de elementen die verzoekster desbetreffend in haar aanvraag had aangevoerd. Verzoekster toont de schendingen die zij opwerpt niet in concreto aan.

Het vierde middelonderdeel kan niet worden aangenomen. Voor het overige kan worden verwezen naar de beoordeling van het tweede middel.

Het eerste, tweede, vierde, vijfde en zesde middelonderdeel van het eerste middel kunnen niet worden aangenomen. Voor wat betreft het derde en zevende middelonderdeel van dit middel wordt verwezen naar punt 2.3.

2.2.1. Het tweede middel luidt als volgt:

“Tweede middel,

Schending van artikels 3, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 24.2 Handvest, van artikel 22bis Grondwet.

De beslissing schendt de rechten en belangen van het minderjarig kind.

Verzoekster beschikt over het exclusief ouderlijk gezag nu de moeder van zijn kind hem bij verzoekster heeft achtergelaten. Voor het kind was dit een zeer traumatische gebeurtenis.

Verzoekster verwijst naar de specifieke overwegingen over het belang van minderjarige kinderen in het arrest nr. 167 409 van 11 mei 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoekster stipt geheel terecht aan dat door het Hof bijzondere aandacht wordt besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen.

Zo stelt het Hof in het kader van een fair balance test:

“The Court observes that the best interests of the applicant’s children must be taken into account in this balancing exercise (...). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135, and X v. Latvia, cited above, § 96. Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. » En verder “It [the Court] reiterates that national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any such removal in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it.” (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, § 118-120).”

Zie ook in het kader van de proportionaliteit:

“Lorsqu’il y a des enfants, la question fondamentale est celle de savoir si ceux-ci sont d’un âge où ils peuvent s’adapter à un environnement différent (voir parmi d’autres, Darren Omoregie et autres, précité, §66, Arvelo Aponte c. Pays-Bas, n° 28770/05, § 60, 3 november 2011). Il ressort au surplus de la jurisprudence de la Cour que, lorsqu’il s’agit de familles avec enfants, l’intérêt supérieur de l’enfant doit constituer la considération déterminante des autorités nationales dans l’évaluation de la proportionnalité aux fins de la Convention. » (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili t. België, § 143 - 144).”

Hieruit blijkt dat het Hof onderstreept dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationaal recht, dat in alle beslissingen die betrekking hebben op kinderen, hun hoger belang zeer belangrijk is.

Aan deze belangen die op zich niet beslissend zijn, moet wel voldoende gewicht toegekend worden.

Nationale instanties moeten de praktische haalbaarheid en proportionaliteit nagaan bij de door hen genomen maatregelen en moeten effectieve bescherming en voldoende gewicht toekennen aan de hogere belangen van de kinderen, waarop die maatregelen een directe weerslag hebben. Hierbij benadrukt verzoekster terecht dat moet worden rekening gehouden met de fundamentele vraag of de kinderen een leeftijd hebben waarop ze zich nog kunnen aanpassen aan een andere omgeving. Het Hof heeft reeds herhaaldelijk verklaard dat de vereisten van de bepalingen van het Verdrag moeten worden beschouwd als een waarborg, en niet gewoon als een bereidwilligheid of een praktische regeling; dat is een van de gevolgen van de voorrang van het recht, een van de grondbeginselen van een democratische maatschappij, inherent aan alle artikelen van het Verdrag (EHRM 5 februari 2002, Čonka t. België, § 83; 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66 en GwH 16 januari 2014, nr. 1-2014, B. 8.3.).

Verzoekster had onder de rubriek ‘3.5 Schoolgaand, in België geboren, minderjarig kind,’ met betrekking tot zijn zoon specifieke argumenten aangehaald in de aanvraag, en deze met stukken gestaafd. Verzoekster verwijst naar deze punten zoals vermeld in het feitelijk gedeelte, en aanziet dit hier als herhaald.

De bestreden beslissing motiveert in paragraaf 6,7 en 8 op pagina 2 en 3 over het minderjarig kind van verzoekster. Het gaat niet om de eerste of essentiële overweging, maar om het zesde motief dat de beslissing ontwikkelt. Het gaat verder om een loutere stereotype motivering (geen gespecialiseerd onderwijs nodig; scholing in precair verblijf; tijdelijke verwijdering zodat studies slechts tijdelijk moeten stopgezet worden; dat hem tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal en cultuur zal zijn bijgebracht door de ouders; dat verzoekster niet concreet zou aanduiden dat het belang van het kind geschaad wordt bij een terugkeer naar het land van herkomst, ...) die in zowat alle beslissing in verband met minderjarige kinderen voorkomt; er is geen specifieke motivering met betrekking tot de concrete elementen die met betrekking tot het kind in de aanvraag werden aangehaald, en die hierboven geciteerd werden. Het is flagrant dat de bestreden beslissing die zelf nalaat om op enige wijze op een faire manier in te gaan op de door verzoeksters ontwikkelde argumenten met betrekking tot het belang van het kind, dan zelf meent te moeten stellen dat verzoekster dit belang niet zouden aantonen. De beslissing zet de zaken op haar kop. Deze stereotype en onjuiste motiveringen zijn niet afdoende.

De beslissing motiveert niet met betrekking tot de concrete elementen die door verzoekster voor het kind werden ontwikkeld, noch op basis van de aan het kind toegekende rechten in het Kinderrechtenverdrag, het Handvest en de Grondwet.

Artikel 22bis Grondwet formuleert het recht op eerbiediging van de morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit van het kind; het recht om zijn mening te kennen te geven in alle aangelegenheden die

het aangaat; het belang van het kind als eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. Artikel 3 Kinderrechtenverdrag en artikel 24.2 Handvest stellen dat de belangen van het kind bij een beslissing die voor het kind gevolgen heeft 'de eerste overweging' en 'een essentiële overweging zijn'. Artikel 28-29 Kinderrechtenverdrag bepalen het recht op onderwijs en ontplooiing van het kind. De directe werking van het Kinderrechtenverdrag juncto artikel 51 van het Handvest van de Grondrechten EU is erkend. Daardoor heeft artikel 3 Kinderrechtenverdrag directe werking in België wanneer het gaat om verblijfsprocedures die een omzetting zijn van het Unierecht. (RvV nr. 97.183 van 21.2.2013; RvV nr. 123.160 van 28.4.2014; RvV nr. 121.015 van 20.3.2014). Daar de weigeringsgrond een omzetting is van het Europees recht moet ook rekening gehouden worden met het Handvest. Het Kinderrechtenverdrag heeft het directe werking.

De overwegingen gaan niet uit van de vereiste dat het hoger belang van het kind 'zeer belangrijk' is, dat er 'bijzondere aandacht' aan moet besteed worden en dat de belangen van het kind de eerste overweging (artikel 3 Kinderrechtenverdrag) en de essentiële overweging (artikel 24.2 Handvest) moeten zijn bij elke beslissing die gevolgen heeft voor het kind.

De stereotype motivering in verband met het kinds is in feite de vijfde overweging. De door verzoekster in de aanvraag aangehaalde argumenten met betrekking tot het kind worden niet overwogen. Er wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de leeftijd van de kinderen (thans 7 jaar) en de looptijd van hun studies (inmiddels vier jaar).

Er wordt in dat kader op geen enkele wijze rekening gehouden met de in de aanvraag geciteerde en in de stukken bijgevoegde specifieke verklaringen van alsook ondersteuningsplan van de school van het kind. Minstens had de bestreden beslissing, wanneer zij deze gegevens afwijst, hierover een concrete motivering moeten geven. Zoals gesteld wordt er geen rekening gehouden met de leeftijd van het kinderen (7 jaar), wat om pedagogische redenen belangrijke scharnierjaren zijn in het leven van kinderen.

Artikel 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag die het recht op onderwijs vestigen om dit 'geleidelijk en op basis van gelijke kansen te verwezenlijken' en met als doel 'een zo volledig mogelijke ontplooiing van de persoonlijkheid, talenten en vermogens' worden niet gerespecteerd.

De schoolcarrière van een kind van 7 jaar afbreken voor een periode van een jaar tot anderhalf jaar is in strijd met vermelde rechten. Het (theoretisch) tijdelijk element van de verwijdering negeert dat het effectief gaat om een periode van effectieve onderbreking van de schoolcarrière. Bovendien staat op 'tijdelijk' geen duurtijd en is dat argument dan ook erg sofistiek. De praktijk toont aan dat dit over meerdere maanden kan gaan, daar het doen van de aanvraag in het land van herkomst en het bekomen van een toelating, gemakkelijk tussen één jaar en één jaar en half kan duren. Het motief miskent dat de verplichting om terug te keren inderdaad een ernstige inbreuk vormt op de normale schoolcarrière van de kinderen. De beslissing schendt artikel 9bis vreemdelingenwet, de motiveringsverplichting en de in het middel vermelde artikels van het Kinderrechtenverdrag, van het Handvest en van de Grondwet, door de situatie van het kind niet als een buitengewone omstandigheid te weerhouden. Verder werd er met betrekking tot de belangen van het kind geen effectieve proportionaliteitstoets uitgevoerd, is de beslissing minstens niet redelijk en onzorgvuldig."

2.2.2. Uit de rechtspraak waaruit verzoekster citeert blijkt dat zij de toetssteen inzake het hoger belang van het kind ontleent aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 8 van het EVRM. Uit deze rechtspraak volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Indien minderjarige kinderen betrokken zijn, quod in casu, dan moet het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name (i) het behouden van eenheid van het gezin en (ii) het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136). Bijzondere aandacht moet bijgevolg worden besteed aan de ernst van de moeilijkheden waarmee de kinderen zouden worden geconfronteerd in het land van herkomst. Relevant voor dit onderzoek zijn de omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals de leeftijd van de minderjarige kinderen, de omvang en hechtheid van hun culturele, sociale en linguïstische banden met zowel het land van herkomst als met de Verdragsluitende staat, de duur van hun verblijf in de Verdragsluitende staat en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een fundamentele kwestie is de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, Üner v. Nederland, par. 58; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci v. Zwitserland, par. 51 en 62; EHRM 8 juli 2013, nr.

3910/13, M.P.E.V. v. Zwitserland, par. 57; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 en 60).

Verzoekster toont niet aan dat de overige door haar geschonden geachte bepalingen die raken aan het hoger belang van het kind een andere, ruimere invulling vereisen. Over het recht op onderwijs werd overigens al geoordeeld in het kader van de beoordeling van het vierde onderdeel van het eerste middel.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij dit onderzoek heeft gevoerd op grond van de elementen die verzoekster had aangebracht in haar aanvraag en daarover heeft gemotiveerd, om te concluderen dat niet is aangetoond dat het hoger belang van het kind wordt geschaad bij een terugkeer met het oog op het indienen van de machtigingsaanvraag. Het feit dat dit niet in de eerste paragrafen van de beslissing is gebeurd, is geen indicatie van het feit dat niet de gepaste aandacht zou zijn besteed aan het primordiaal karakter van het hoger belang van het kind.

Verzoekster stelt dat het louter een stereotype motivering betreft, en geen specifieke motivering met betrekking tot de concrete elementen die zij had aangehaald, maar het komt haar toe om aan te tonen welke elementen werden veronachtzaamd en op welke wijze de motieven in de bestreden beslissing niet relevant zouden zijn. Vage en algemene beweringen volstaan niet.

Verzoekster doet gelden dat *“op geen enkele wijze rekening [wordt] gehouden met de leeftijd van de kinderen (thans 7 jaar) en de looptijd van hun studies (inmiddels vier jaar), [...] dat [...] op geen enkele wijze rekening wordt gehouden met de in de aanvraag geciteerde en in de stukken bijgevoegde specifieke verklaringen van alsook ondersteuningsplan van de school van het kind. Minstens had de bestreden beslissing, wanneer zij deze gegevens afwijst, hierover een concrete motivering moeten geven. Zoals gesteld wordt er geen rekening gehouden met de leeftijd van de kinderen (7 jaar), wat om pedagogische redenen belangrijke scharnierjaren zijn in het leven van kinderen.”*

De Raad stelt vast dat verzoekster haar aanvraag had ingediend voor zichzelf en voor haar minderjarige zoon M.S., geboren op 6 april 2021. Waar zij verwijst naar “kinderen” van “7 jaar” en dat die leeftijd om pedagogische redenen scharnierjaren zijn, kan dit op geen enkele wijze worden betrokken op de specifieke situatie van haar zoon die op het moment van het nemen van de bestreden beslissing op 4 oktober 2024 3,5 jaar oud was zodat bezwaarlijk kan worden gesproken over een *“effectieve onderbreking van de schoolcarrière”*. In die optiek moet overigens worden vastgesteld dat volgens de inventaris bij de aanvraag schoolfacturen werden bijgevoegd, maar dat deze bij nazicht betrekking hebben op een kind met een andere naam, en dat er ook geen sprake is van *“specifieke verklaringen van alsook ondersteuningsplan van de school van het kind”*. Kortom, de hele argumentatie waarmee verzoekster wil aantonen dat niet specifiek werd gemotiveerd over de situatie van haar zoon, kan op geen enkele manier op dat kind worden betrokken. Ze is dus niet van aard om de motieven in de bestreden beslissing die erop neerkomen dat niet is aangetoond dat het jonge kind zich niet zou kunnen aanpassen aan de omstandigheden in het land van herkomst of aldaar niet zou kunnen aansluiten in een school en meer in het algemeen zijn economische, sociale en culturele rechten niet in de ruimst mogelijke mate zou kunnen verwezenlijken, als niet correct, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk af te doen in het licht van het onderzoek naar het hoger belang van het kind. Verzoekster toont derhalve niet aan dat ten onrechte zou zijn vastgesteld dat niet aannemelijk is gemaakt dat het hoger belang van het kind zou worden geschaad door een tijdelijke terugkeer met het oog op het indienen van een aanvraag. Evenmin wordt dus aangetoond dat de belangenafweging ter zake disproportioneel is.

2.2.3. Het tweede middel is niet gegrond.

2.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat de verwerende partij de door haar aangevoerde elementen, op zich bekeken of in hun onderlinge samenhang, niet deugdelijk heeft beoordeeld en op onwettige, onzorgvuldige, disproportionele of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat *“de aangehaalde elementen [...] geen buitengewone omstandigheid [vormen] waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*, of hierover niet afdoende heeft gemotiveerd. Waar verzoekster dus in het eerste, derde en zevende onderdeel van het eerste middel betoogt dat het geheel van omstandigheden niet in onderlinge samenhang is onderzocht kan zij niet worden gevolgd.

2.4. Het beroep moet in zijn geheel worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op negenentwintig juli tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
S. VANDEVORST,	toegevoegd griffier.

De griffier	De voorzitter,
-------------	----------------

S. VANDEVORST	A. WIJNANTS
---------------	-------------